

FLORIN PIERSIC JR.:

„Îmi plac actorii care au stil”

Absolvent al Academiei de Teatru și Film, promoția 1991, clasa prof. Mircea Albulescu, asistent Alexandru Lazăr.

În timpul facultății joacă în Comedia erorilor de William Shakespeare trei roluri: Aegeon, Balthazar, Pinch (regia Adrian Pintea). Examenul de diplomă îl susține cu rolul Charles din Pechelul de vest de Bernard Marie Koltès în regia lui Felix Alexa.

La Gala tinerului actor de la Costinești - în 1991 - obține premiul II pentru interpretarea celor trei roluri din Comedia erorilor.

În prezent este actor al

Teatrului Mic, în stagiunea 1991-1992 interpretând rolurile Eli Nielsen din Regăsire de Luigi Pirandello (regia Cătălina Buzoianu), Artur Osînditul din piesa cu același titlu de Matei Vișniec (regia Mihai Lungeanu) și Jerry din Zoo Story de Edward Albee (regia Felix Alexa).

PROSCENIUM

□ *Cum ai devenit actor?*

■ În nici un caz peste noapte. Cred că niciodată nu poți să spui că ai devenit actor, pentru că în meseria asta înveți continuu și mereu este ceva de descoperit. Mulți oameni spun că un actor înseamnă falsitate, că meseria de care vorbim poate fi privită ca un păcat. ("Să nu-ți faci chip cioplit!"). Probabil că din cauza asta mulți o detestă sau o disprețuiesc, părându-li-se ușoară viața de actor, dar probabil acești oameni nu cunosc sacrificiile ce trebuie făcute pentru a răzbi în teatru, pentru a fi fericiți... (am văzut actori nefericiți care nici măcar nu realizau cât de nefericiți sînt). Părerea mea este că actorii sînt oameni obișnuiți (cu probleme de viață meschine, pe care le are oricine), dar se deosebesc de "ne-actori" prin simplul fapt că sînt capabili de trăiri intense, provocate de ei înșiși.

□ *Care a fost prima ta satisfacție artistică?*

■ Asta s-a întîmplat la Cheia, cu foarte mult timp în urmă, cînd mă pregăteam cu Petrică Gheorghiu pentru examenul de la Institut. Nu eram singur, eram șase băieți și șase fete; țin minte perfect că în ziua cu satisfacția de care vorbim nu m-am trezit dimineață o dată cu ceilalți. (Obișnuiam să facem dimineața gimnastică, impostajie vocală). M-am trezit foarte fîrziu și am fost privit cu răceală de către colegi. Nu mă pot abține să o pomenesc aici pe Mihaela Gavril (care acum e căsătorită și are copii) dar care la vremea aceea era o puștoaică ce mi-a spus cu ură nemascată: "Ce-ți pasă, tu nu faci gimnastică, ești băiatul lui Piersic și ai să intri la Institut oricum, pentru că ai pile!" Toată ziua am alergat și ne-am spus poeziile. Seara, Petrică Gheorghiu ne-a strîns, punîndu-ne să ne spunem monoloagele. Lovitură de teatru! Nimeni nu era pregătit pentru așa ceva și toți am vociferat, unde mai pui că Petrică își adusesese și cîțiva prieteni din Cheia, ca să încropească un mic public pentru noi. Toți am spus monoloagele superb, chiar și cei care nu prea știau textul. Aveai senzația că între noi a coborît o forță nevăzută care ne lega pe toți. Monologul meu era din *Lungul drum al zilei către noapte* de O'Neill. Cînd mi-a venit rîndul am început destul de nesigur, dar la un moment dat totul s-a limpezit. Aveam senzația că sînt undeva deasupra tuturor, simțeam niște ochi care mă priveau din întuneric, spuneam vorbele, îmi curgeau lacrimi pe obraji și mă-ntrebam de unde știu eu toate lucrurile astea. După ce am spus ultimul cuvînt a urmat o pauză de

vreo două minute. Petrică Gheorghiu era singurul care știa că monologul s-a terminat. Ceilalți îl auzeau și mă vedeau pentru prima dată. S-a rupt tăcerea, pe mine m-a apucat un fel de tremur și m-am dus să beau apă. Cînd să duc paharul la gură, am simțit pe cineva în spatele meu, care m-a luat în brațe cu o forță extraordinară. Era Mihaela, care de dimineață mă înjurase zdravăn. Pîngea, m-a pupat și mi-a spus: "TE IUBESC". Cam asta e prima și ur. a dintre puținele satisfacții adevărate.

□ *Te simți apropiat de un anume rol pe care îl joci?*

■ M-am simțit foarte aproape de Arthur Osînditul, dar spectacolul nu se mai joacă. Piesa este scrisă de Matei Vișniec iar regia îi aparține lui Mihai Lungeanu. Ar fi o idee bună să o publicăm în revistă (nu știu dacă mai publicați piese). Mi se pare un loc important în dramaturgia românească. În orice caz, țin la toate rolurile. În general, aduc personajul la mine și mai puțin mă duc eu la el, chiar dacă am prieteni care mă văd în *Regăsire* de exemplu, și nu mă recunosc.

□ *Cu ce regizori ți-a plăcut să colaborezi?*

■ Cu toți. Poate cu excepția regretatului Mihai Berechet, care mi-a arătat o bunăvoință ieșită din comun, dar presupun că n-am fost cu adevărat compatibili. De aceea, poate, ceea ce făceam în *Drumul singurătății* era total greșit.

□ *Ce părere ai despre teatrul românesc, astăzi?*

■ E ciudat, dar nu știu ce să răspund la întrebare. Mi-e frică să nu mint cu ceva. Cred că există un cuvînt cu care se poate caracteriza teatrul românesc de astăzi: TRISTEȚE. Mai văd și eu spectacole, dar problema mea e că văd și mulți actori în culise, în spatele scenei. Am senzația că mulți dintre ei sînt nemulțumiți și nu atît de arta lor, cît de viața lor. Apoi, mai văd o mulțime de critici, care analizează cu o precizie matematică arta actorului, impun noi reguli și concepte, rigle de calcul cu care se măsoară talentul, virtuțile unui actor ș.a.m.d. E indiscutabilă valoarea acestor critici, ei știu să minuiască cu abilitate o mulțime de cuvinte rare, care te amețesc de cap. Dar, uneori, mă apucă așa o poftă să văd un om (subliniez un om, nu un critic!) vorbind despre un spectacol, să văd o figură ce exprimă sentimente omenești și un suflet care vibrează. Știi, există o emisiune care se cheamă *Gong* și pe care am urmărit-o nu pentru că sînt actor, ci pentru că se întîmplă să deschid televizorul chiar atunci. Aș fi vrut să văd mai mulți actori și mai puțină vorbărie despre actori. Sînt actori talentați în țară, pe care aș vrea să-i cunosc, iar dacă nu, măcar să-i văd la TV.

□ *Ce iubești mai mult în profesiunea de actor?*

■ Imprevizibilul. Ce se întîmplă pe scenă. Și se întîmplă o mulțime de lucruri neobișnuite. Acum îmi vine în minte doamna Valeria Seciu la ultimul spectacol *Regăsire*... În scenă se pot întîmpla accidente, dar în momentul în care te uiți în ochii partenerii, îi transmiți un "mesaj" și vezi că l-a "recepționat", poți să ajungi să crezi în telepatie. Îmi plac partenerii de scenă care reacționează prompt la ceea ce primesc de la mine. Din punctul ăsta de vedere, Valeria Seciu este o parteneră ideală.

□ *Crezi în ideea de "vedetă"?*

■ Da. O "vedetă" e chiar foarte importantă. Un actor cu o personalitate bine definită poate schimba multe, poate "mișca munții". Într-un cuvînt, e nevoie de un asemenea actor. Îmi plac vedetele, dar numai acelea care reușesc să impună o anumită atitudine. Îmi plac actorii despre care se poate spune că "au stil". Nu mă refer la manieristi, ci la acei oameni care au gesturi inconfundabile, proprii, care rostesc în felul lor unic și totuși nu se repetă de la un personaj la altul, schimbînd fondul și trăsăturile esențiale.

□ *Consideri că există o criză a teatrului?*

■ Da, dar nu sînt în măsură să dau vreo soluție. Totul ține de hotărîrea actorilor de a depăși această criză.

□ *Există vreun rol pe care ai dori să-l joci?*

■ Nu. Nu visez cai verzi pe pereți. Dacă mi se oferă un rol, încerc să judec la rece și să-mi dau seama în ce măsură îi pot da strălucire. Probabil te-ai așteptai să spun Hamlet sau ceva de genul ăsta. Mai degrabă aș spune Lenin sau Hitler, dar nu am încă datele și experiența necesare.

CLARA MĂRGINEANU